

Şehr İnsan

– F.AKGÜL · 08 Ocak 2014

Şehrin insanları var ya,bak bu şehrin insanları;
kaldırım taşları kadar sert, kalabalık ve soğuk,
kimi yerle bir, perme perişan,
kimi şaşalı yaşar,kiminin yarım akli,
dönüp bakan yok ve de karışan,
yüzler gülümsüyor ;bakışlar ağlamaklı.

Şehrin insanları varya,bak bu şehrin insanları;
kendisiyle küs, kendisiyle yarışan,
yıkılmış;başlarına dert,
boğazları hırıltılı,sesleri boğuk,

yüzler kaskatı,bakışlar sert,
eller buz kesmiş;duruşlar soğuk.

İsimleri bile başkadır şehrin insanların;
bay Kaya, bayan Jale, sayın Piyare,
memnun oldum, bendeniz de Teyyare.
Giydikleri markadır şehrin insanların,
yedikleri markadır,
dönüp bakmazlar yerliye; önlerine eğilse,
mesela sevginin;

bin bir türlü tarifini yapar şehrin insanları;
tatlısını, muzlusunu,
sıcğını buzlusunu,
acılısını kimse yemez; moda değilse !

Çok katlı evlerde oturur şehrin insanları;
her katında bir şeyini bıraktığı evlerde,
bir şeyini dedim ya, ondan da öte bir şeyini;
sıra sıra sayılır;
sevgiyi birinci katta,
saygıyı üçüncü katta,

şefkati beşinci katta,
onuru yedinci katta,
gururu onuncu katta,
ruhunu sonuncu katta...
Bir bedeni kalır şehrin insanların,
onu görür bayılır,ona dokunur ayılır şehrin insanları...
Nedenini atar, bedenini satar şehrin insanı;
paraya satar,
Şöhrete tapar,
Şehvete yatar şehrin insanı...

Şehrin insanları varya,
bak bu şehrin insanları;
Sevgiye aç,

şefkate muhtaç;
dede gezinirken darülaceze avlusunda,
baba metresiyle oynaşırken odasında,
bir gün daha kararır;

gün ortasında.
Kadın konkende kazanırken mesela,
kocasını ;

kumarda kaybetmiştir servetinin yarısını,
babadan kalma yalısını,

yahut güzel karısını...
Şehrin insanları varya,

ah bu şehrin insanları;
meyhane köşelerinin dumanaltı saçıkları,
pavyonda dinlerken o mahur besteyi,
elindeki şer'âbı yudumlarken akşam akşam,
rakkasenin göbeğinde
gidip gelirken gözleri,
bir sigarası varken birde hayali;
onu içip durur sabaha kadar...

Şehrin insanları varya,
ah bu şehrin insanları;
kaldırım taşları kadar çok ve sert ve soğuk,
ayaklar altında,eller üstünde;
permalı saçları,
peruklu başları,
lensli gözleri,
silikonlu bilmem neleri...
Bunlar şehrin insanları şehrin,
soğuk betonların,
taş duvarların,
kırgın demirlerin insanları;
görmeyen duymayan,
gülmeyen ağlamayan
bir devrin çocukları...!

Feyzullah AKGÜL
Ankara